

ABSZOLÚT ABSZTINENCIA

Néhai barátom, Lép Ervin nem szeretett inni. A bor savanyú volt neki, a sör keserű, a likőrök émelyítően édesek, a tömény pedig marta a torkát. Ha ilyesmivel kínálták, rendszerint visszautasította, vagy csak udvariasságból fogyasztott néhány cseppet. Egyszer egy szépasszony, sötét tűzű pillantását a barátomra vetve, meleg alt hangon fejezte ki csodálatát: - Szóval, maga absztinens! - Igen, absztinens vagyok - válaszolta Lép Ervin, s a szó annyira megtetszett neki, hogy másnap nekem is eldicsekedett vele. - Dehogyan vagy te absztinens - torkolltam le rögtön, mivel éppen kötekedő kedvemben voltam. - Az absztinencia olyan, mint a szentség, s magad is tudod, hogy a jámbor életű aszkétákból legfeljebb boldogok lesznek, az igazi szentek előbb megmártóznak minden bűnben és gyönyörben, mint Szent Ágoston vagy Thaisz, az egyiptomi szajha; ők tudják, miről mondanak le züllésük végeztével, ezért az ő áldozatuk sokkal kedvesebb az Úrnak. Neked is, hogy a szentség legmagasabb fokát, az abszolút absztinenciát elérhesd, előbb a világ összes szeszét végig kellene kóstolnod, különben mit sem ér az önmegtartóztatásod. - Igazad van - motyogta Lép Ervin megsemmisülten, s mivel igencsak vágyott az erényre, tüstént hozzáfogott, hogy vérbeli alkoholistává képezze át magát. Tudta, hogy nehéz és kimerítő munka vár rá, de becsvágytól sarkallva úgy érezte, a cél magasztos volta minden fáradozást megér. Úgy döntött, a lehető legtisztább itallal kezdi, választása tehát a desztillált víz és gabonapárlat kémiai nászából született vodkára esett. Ám érzékeny nyálkahártyája továbbra is ellenállt az erősebb ingereknek, ezért a vodkát kólával vagy narancslével hígította, mint amikor a vezeklő nyusztprémet dug a szögekkel kivert cilicium alá. Eleinte két deci vodkát töltött egy liter üdítőbe, majd a vodkaadagot fokozatosan fél literre emelte, s lassan az egy az egyhez arányú keverést is fontolóra vette. Otthon, a könyvespolcain, a könyvek mögé rejtve, munkahelyén, a kulcsra zárható iratszekrényben tárolta az üvegeket, mindig elegendőt, mert rájött, hogy az egyszer elnyert kegyelmi állapotot folyamatosan fenn kell tartania, különben a kijózanodás Szent Antal-i kísértései - az undor és lelkifurdalás rémképei - letérítenék gyötrelmes, de felmagasztosulással kecsegtető útjáról. Pedig néha borzasztóan vágyott rá, hogy az a világos elméjű, minden tekintetben megbízható, középserű átlagember legyen ismét - ha csak pillanatokra is -, amilyennek nagy és végzetes elhatározása előtt ismerték.

 Fél év múlva, amikor már túl volt golgotajárása tonic-gin és whisky-kóla korszakán, s éppen bizonyos édes borok és a

cseresznyepálinka misztikus összepárosításával próbálkozott, kirúgták a munkahelyéről, mert immár a legelemibb aktatologatási funkciók ellátására sem volt alkalmas. Ez idő tájt már a lakásától az irodáig vezető utat is csak laposüveggel a zsebében vagy az útba eső két-három kocsmába betéreggetve tudta megtenni, így hát a kirúgást csak mint a szentségre irányuló életének megkönnyítését vette tudomásul, s mert volt némi megtakarított pénze, a fogyasztását sem kellett mérsékelnie, igaz, áttérni kényszerült az olcsóbb bundapálinkákra, de addigra már azokat is legalább olyan finomnak találta, mint a legjobb minőségű francia konyakot vagy az utolérhetetlen Psenyicsnaja vodkát.

Egy nap részegen botorkálva, találkozott azzal a szépasszonnyal, aki valaha - mintha ezer éve lett volna - rácsodálkozott az absztinenciájára. Oda akart menni hozzá, hogy elújságolja neki, most már valóban közel van ahhoz, hogy méltó legyen az asszony dicséretére, de az kitért előle, arcán undor és megvetés tükröződött. Ez után a találkozás után Lép Ervin hazament, elővette az utolsó üveg törkölypálinkát (régóta tisztán ivott mindent), ledöntött egy vizespohárnyit, s hirtelen különös érzés fogta el. Elég volt. Már nem kívánt inni. Nem kívánt öt perc, sőt, egy óra múlva sem, kezébe se bírta venni a poharat, az italtól nem megundorodott, hanem valami furcsa mód közömbössé vált iránta, mintegy fölébe emelkedett. És ekkor a barátomat megszállta a rég áhított világosság: minden küszködése, kínja értelmet nyert a kegyelem irgalmatlan fényében; az alkoholizmus mocsarából felmerülve egy szempillantás alatt jutott el az abszolút absztinenciába. Szentté vált, akinek bűnöktől megtisztult életét iszákosok nemzedékei elé fogják például állítani. Ezután a kísértésnek az árnyéka sem vetődhet rá, és tanításaival a kocszmákban és köztereken fetrengő részegesek ezreit fogja az üdvözülés útjára vezérelni. Máris késznek érezte magát arra, hogy az emberek közé menvén, kihirdesse evangéliumát.

Sajnos, erre már nem kerülhetett sor. Amikor rátaláltam, azonnal kórházba vittem, de már nem tudtak segíteni rajta. Súlyos alkoholmérgezésébe még aznap belehalt. Élete és halála intő példa leszen az abszolút absztinencia elérhetetlen magaslatait ostromlók számára.

Igyunk hát szerencsétlen barátom emlékére! De csak óvatosan! Ha előbb nem is, a harmadik palacknál mindenképpen hagyjuk abba! Hacsak nem akarunk szentté válni.

[\(Népszabadság, 1994. május 14.\)](#)

(A **Baka István művei. Publicisztikák, beszélgetések** című kötetből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)